

Arrest

nr. 191 964 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk (juridische) problemen omwille van zijn politiek engagement en het feit in 2010 ontvoerd te zijn geweest door gangsters.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads nr. X van 17 juli 2014 omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is.

In het kader van verzoekers tweede en derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal respectievelijk op 4 december 2014 en 16 juni 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep tegen die beslissingen werd respectievelijk geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 23 januari 2015 en nr. X van 3 september 2015.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een certified copy van een vonnis, een originele brief van zijn Bengaalse advocaat en een enveloppe.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads nr. X van 17 juli 2014 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. 127 116 van 17 juli 2014 waarin in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal o.a. op basis van de informatie vervat in het administratief dossier waarover hij beschikt, omtrent onder meer de vormgebreken in het vonnis, vaststellingen welke zeer algemeen door verzoeker worden bekritiseerd, doch niet (met andersluidende informatie) in concreto worden ontkracht of weerlegt, en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Bangladesh corruptie welig tiert en allerhande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, kan aan het door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde vonnis en het schrijven van een Bengaals advocaat geen bewijswaarde worden gehecht. De enveloppe bewijst louter dat verzoeker vanuit Bangladesh post heeft gekregen, doch niets meer dan dat.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 juli 2017, volhardt verzoekende partij in de middelen van haar verzoekschrift. Zij argumenteert dat er naar

aanleiding van haar vierde asielaanvraag nieuwe documenten werden ingediend die niet zomaar aan de kant kunnen geschoven worden aangezien het ernstige stukken zijn. Verzoekende partij vervolgt dat in de informatie in het administratief dossier sprake is van valse rechtszaken, wat zij ook heeft aangehaald. Verzoekende partij is van oordeel dat zij opnieuw had moeten worden gehoord.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie dat er naar aanleiding van haar huidige vierde asielaanvraag nieuwe documenten werden ingediend die niet zomaar aan de kant kunnen geschoven worden aangezien het ernstige stukken zijn, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar met betrekking tot de door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten als volgt wordt vastgesteld: *“De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. X van 17 juli 2014 waarin in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal o.a. op basis van de informatie vervat in het administratief dossier waarover hij beschikt, omtrent onder meer de vormgebreken in het vonnis, vaststellingen welke zeer algemeen door verzoeker worden bekritiseerd, doch niet (met andersluidende informatie) in concreto worden ontkracht of weerlegd, en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Bangladesh corruptie welig tiert en allerehande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, kan aan het door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde vonnis en het schrijven van een Bengaals advocaat geen bewijswaarde worden gehecht. De enveloppe bewijst louter dat verzoeker vanuit Bangladesh post heeft gekregen, doch niets meer dan dat.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze brengt geen concrete en valabele gegevens aan die aan het voorgaande vermogen afbreuk te doen of dit in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij, die in het kader van onderhavige asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord en geenszins toelicht waarom zij opnieuw had moeten worden gehoord, beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift en de algemene opmerking dat in de informatie in het administratief dossier sprake is van valse rechtszaken en dat zij dit ook heeft aangehaald, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 3 juli 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij geeft niet aan dat zij andere elementen wilde naar voor brengen op een gehoor die haar asielaanvraag in een ander daglicht zouden kunnen stellen. De verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS